



«χαίρειν

μετά

χαιρόντων και κλαίειν μετά κλαιόντων» (Ρωμ.12.15). Όταν δεις τον αδελφό σου να οδύρεται για τις αμαρτίες του, για τις οποίες τώρα μετανοεί, κλάψε μαζί του και δείξε συμπάθεια. Γιατί έτσι θα μπορέσεις με τα ξένα παθήματα να διορθώσεις το δικό σου. Γιατί αυτός που έχυσε θερμά δάκρυα για την αμαρτία του πλησίον, θρηνώντας για τον αδελφό του, εθεράπευσε τον εαυτό του. «άθυμία κατέσχε με

ἀπὸ ἀμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου» (Ψαλμ.118.53).

Για την αμαρτία να κλαίς. Αυτή είναι η αρρώστια της ψυχής, αυτή είναι ο θάνατος της αθάνατης ψυχής, αυτή είναι άξια πένθους και ακατάπαυστων οδυρμών. Μακάρι να χύνονται γι'αυτή πολλά δάκρυα και να μή λείπει ο στεναγμός που ανεβαίνει από τα βάθη της καρδιάς. Έκλαιγε ο απόστολος Παύλος για τους εχθρούς του σταυρού του Χριστού. Ο Ιερεμίας έκλαιγε γι'αυτούς που χάνονταν από το λαό. Αυτός βέβαια επειδή δεν αρκούσαν τα φυσικά δάκρυα, επιζητούσε πηγή δακρύων και τελευταίο σταθμό.

«Και θα καθήσω», λέγει, «και θα κλάψω το λαό αυτό πολλές μέρες, θα κλάψω αυτούς που χάνονται» (Ιερ.9.1). Ένα τέτοιο δάκρυ και ένα τέτοιο πένθος μακαρίζει ο λόγος του Χριστού (Μθ.5.4), και όχι αυτό που χύνεται εύκολα για κάθε λύπη και πολύ εύκολα έρχεται στα μάτια με κάθε αφορμή» (Παιδαγωγική Ανθρωπολογία Μεγάλου Βασιλείου Α'- Βασιλείου Δ. Χαρωνη).

Το ερώτημα λοιπόν που προκύπτει μέσα από το απόσπασμα του μεγάλου αυτού αγίου είναι το εξής: Εμείς κλαίμε και θρηνούμε για τις αμαρτίες του πλησίον (ως πλησίον, ας αναρωτηθεί ο καθένας για τους γύρω του), ή εύκολα κατακρίνουμε και σημειώνουμε τις ενέργειες μιας πράξης ακόμα και του προσώπου εκείνου, που κανονικά θα οφείλαμε να υπερασπιστούμε στη προσευχή μας ενώπιον του Κυρίου; Συναντάμε το πρόσωπο εκείνο με συμπάθεια και συγκατάβαση ή διαλέγουμε τη περιφρόνηση ωσαν να είμαστε εμείς οι δίκαιοι και αλάθητοι στη καθημερινότητα μας;

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr